

NORA NACHTSTER

REBECCA LEWIS-OAKES

Illustraties van Beeka Moor

Vertaling Saskia Martens

STANDAARD UITGEVERIJ

HOOFDSTUK ÉÉN

‘Wat denk je, Huppel?’ vroeg ik. Ik keek naar het gezellige zwarte gat dat ik net had ingericht. Onder mijn voeten lag een pluizig tapijt, op mijn bed een berg zwarte kussens en er was een extra donkere leeshoek. Daarboven zweefden mijn schilderijen in tinten zwart, diepblauw en donkerpaars.

Mijn beste vriend Huppel – een haas met grote flaporen en fonkelende ogen – bewoog nadenkend zijn neusje.

‘Je hebt gelijk’, zei ik. Ik knipte het nachtlampje uit. ‘Pure, gezellige duisternis is VEEL beter!’

Plotseling weerklonk door het hele universum heen een enorme *BOEM*. Maar het was geen asteroïde die een planeet raakte. Het was zelfs geen in elkaar klappend zwart gat. Het was mijn mama.

‘Noraaaa!’ schreeuwde ze in haar zangerige stem. Het was de stem die ze gebruikt wanneer ze denkt weer eens een leuke verrassing te hebben.

Ik kreunde, want ‘leuke verrassingen’ hebben voor mama – en papa en de rest van mijn perfecte, stralende sterrenfamilie hier in de hemel – meestal te maken met *mensen*. Mensen! Je weet wel, die armtierige sterfelijke dingen op die kleine planeet... De blauwe met groen. ‘Aarde’, is het niet?

Ja, zij. *Oogrol*.

Dus ik had een hilarisch idee. ‘Snel, Huppel. We verstoppen ons!’

Ik greep hem vast en dook onder mijn berg kussens. Zijn vacht kietelde in mijn neus en ik moest niezen, waardoor we allebei giechelden.

‘Shhh!’ fluisterde ik. Ik hield mijn hand over mijn mond en de zijne, om ons gelach te dempen.

‘Noooraaaa!’ Mama trilde. Ze was deze keer veel dichter – ze zweefde net buiten mijn zwarte gat. ‘Ik wil je iets toooonen!’

Huppel en ik zaten dicht bij elkaar, heel stil.

‘Nora, ik weet dat je daar bent. Jij en Huppel schijnen door de kussens heen’, zei mama, helemaal niet onder de indruk.

Ik zuchtte. Ook al ben ik de minst stralende ster van mijn hele familie, het is nog altijd moeilijk om me te verstoppen. Een ster moet hard werken – we zijn niet zomaar fonkelende stipjes aan de hemel of vijfpuntige figuren die op goudkleurige stickers lijken.

‘Oké, oké.’ Ik stak mijn hoofd uit en klom onder de kussens vandaan. ‘Wat is er, mama?’

‘Kiiiiijk!’ zong ze, terwijl onze zwevende Wenspostbus naar haar toevloog.

Hij twinkelde en trilde van het sterrenstof en opende toen met een kosmische *PING*.

Mama klapte blij, stak haar hand erin en haalde er een glinsterende enveloppe uit. Ze flapperde ermee naar mij. ‘Raad eens voor wie deze is?’

‘Voor jou?’ zei ik, met mijn vingers gekruist achter mijn rug. Omdat ik wist wat die enveloppe was. En ik hoopte zo hard dat die *niet* voor mij was.

‘Nee, gekkerd!’ zei mama. ‘Raad nog eens.’

‘Voor papa?’ raadde ik. Ik kruiste nu ook mijn tenen.

‘Nee! Nog eens raden!’ zei ze. Ze tikte ongeduldig met haar perfect scherpe vingernagel tegen haar fonkelmeter.

Ik had een donkerbruin vermoeden dat die enveloppe precies datgene bevatte waar ik mijn hele leven tegenop had gezien.

‘Hmm’, zei ik. ‘Voor Fergus?’

Bij het horen van zijn naam, vloog mijn *hartstochtelijke* oudere broer plotseling binnen uit het niets. Achter hem een spoor felle vonken. ‘Een WENS voor mij? Natuurlijk! Ik doe niets liever dan wensen vervullen!’

Sommigen beweren dat Fergus en ik tegenpolen zijn. Maar we verschillen nog meer dan de polen.

‘Nee, het is voor JOU, Nora. Eindelijk, je eerste wens!’ Mama riep het uit met een gigantische, stralende glimlach. (Echt waar, hij was zo fel dat ik mijn ogen moest toeknippen.)

Fergus greep met zijn handen naar zijn hart. ‘O! Ik herinner me mijn eerste wens alsof het gisteren was! Het was een lange, hete zomer op de noordelijke...’

Ik moest hem daar en dan onderbreken. ‘Ja, ja, we hebben dat verhaal allemaal al negen biljoen keer gehoord, Fergus. Dank je, maar toch maar niet, mama. Ik heb het superdruk vandaag. Ik heb geen tijd om wensen te vervullen.’

De stokkende adem van mijn familie weergalmdde door het zonnestelsel.

‘Heb je geen tijd?’ Mama knipperde geschrokken. ‘Nora schat, wij zijn STERREN! Je kent de regels.’

Fergus schraapte zijn keel. ‘Regel nummer één: we stralen ’s nachts aan de hemel om de mensen de weg te wijzen. Regel nummer twee: we vervullen hun wensen met een snufje van ons sterrenstof.’

‘Zo is dat’, stemde mama in. Ze glimlachte trots naar Fergus. ‘Nora, het is tijd dat je ook meedoet aan onze grote traditie.’

Fergus knikte zo hard dat ik dacht dat zijn hoofd eraf zou vallen. ‘Menselijke sterrenkijkers zijn dan ook ons toegewijde publiek en wij moeten er staan!’ Hij gebaarde opgewonden, de fonkelmeter om zijn pols twinkelde van het sterrenstof.

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Originele uitgave: *Nora Nightsky*

Oorspronkelijke tekst: © Rebecca Lewis-Oakes, 2025

Illustraties: Becka Moor © Scholastic, 2025

Nederlandstalige uitgave © 2026 Standaard Uitgeverij nv,
F. Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen

Vertaling: Saskia Martens

Zetwerk: Debby Bruers

Alle rechten van reproductie, vertaling en aanpassing zijn
uitdrukkelijk voorbehouden voor alle landen.

Niets uit dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd voor
het trainen van AI-technologieën of -systemen, noch voor tekst- en
datamining (art. 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

ISBN 978 90 02 28793 0

D/2026/0034/283

NUR 282-283

Gedrukt in China